

TOT, SI FA NO FA, COM L'ANY PASSAT

L'aperitiu del gran debat

El president Pujol serví el proppassat dia 1 l'aperitiu del que serà el gran debat polític de l'any a Catalunya: el balanç de l'aplicació de l'Estatut d'autonomia i el grau d'autogovern assolit, que es farà entre el 15 de novembre i el 15 de desembre.

F. J. Rueda

Si més no, aquest anunci ha servit per a igualar d'entrada el primer debat del nou curs parlamentari, ja que una gran part del que s'havia de dir s'ha quedat amagat en els calaixos dels estratègies polítics per fer-ho servir mes endavant, quan l'ocasió així ho requereixi.

Tot i això, el debat celebrat dies enere a la cambra legislativa catalana ha servit per constatar que les coses estan com fa un any, o pitjor, en el tema del finançament autonòmic. I és que en aquests tres dies que el Parla-

ment ha dedicat a debatre la situació política a Catalunya i l'orientació del Consell Executiu de la Generalitat per al nou curs legislatiu, uns i altres, govern i oposició, han mantingut, si fa no fa, posicions idèntiques i arguments similars a la discussió de 1985.

Tan sols a l'hora de les resolucions, socialistes per un costat i Esquerra Republicana per motius diferents, no han seguit la mateixa línia; així, el Parlament ha perdut la unanimitat que un any enere permeté d'aprovar una única resolució favorable a avançar en el tema del finançament.

Fa un any, el grup parlamentari de CiU, que tenia i té la majoria a la

cambra, no va voler que s'aprovés cap altra resolució perquè aquesta tingués força ressò a tot l'estat. Ara, la majoria de CiU ha permès poca cosa més, en aprovar-se tres resolucions sobre el finançament —que d'alguna manera es complementen mútuament—, una altra sobre els Jocs Olímpics del 92 i una sobre la tasca feta per tal d'aconseguir la creació del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Les reiteracions d'uns i altres sobre els mateixos temes han servit per constatar que poc o res s'ha avançat en les relacions entre la Generalitat i el govern central, o entre Consell Executiu i oposició a Catalunya.

DOMENEC UMBERT

Discriminació, preocupació, alarma, insuficiència, ofec econòmic, laminació de l'autonomia i involució autonòmica, han estat alguns dels adjectius utilitzats pel president Pujol per definir la situació; el president ha acusat el govern central de ser-ne el responsable. Tot igual que fa un any, sense canviar ni un punt ni una coma.

I mentre a Madrid tot ho fan malament, a Catalunya, explicà el president Pujol, la Generalitat «fa coses i les fa bé», abundant en allò que qualifica de «la força tranquil·la i serena de Catalunya».

Fins i tot, les crítiques al nacionalisme radical violent, Jordi Pujol les ha convertides en una arma contra l'administració central, en considerar que un dels factors que el produeixen pot ser «el sentiment d'engany que molts catalans tenen, per la involució autonòmica». L'ombra de Madrid tornà a planar sobre l'hemicicle.

Però, per si amb això no n'hi havia prou, el primer secretari del PSC, Raimon Obiols, es despenjà el segon

Quasi res de nou

Oriol Domingo

Tots els partits catalans estan d'acord en dos punts. Primer: el govern central i Felipe González incompleixen sistemàticament els seus compromisos i no acaben d'oferir un nou sistema de finançament satisfactori per a les autonomies. Segon: la Catalunya autònoma està discriminada econòmicament.

Això s'ha sentit en el preceptiu debat parlamentari anual sobre l'orientació política del govern català que es celebra a l'inici del període de sessions de setembre. Tot això ja fou dit al Parlament a la tardor dels anys 84 i 85, i tot fa preveure que es tornarà a repetir a la tardor del 87. Els historiadors podran escriure que l'asfíxia econòmica ha estat una constant al llarg de tota la segona legislatura de la Generalitat recuperada, i que tal cosa succeïa mentre els nacionalistes de Convergència i Unió governaven al Principat i, simultàniament, els socialistes manaven al govern de l'estat, amb participació del PSC-PSOE, primer amb dos ministres, després amb tres i posteriorment amb un.

Aquesta és una de les qüestions que condicionen d'una manera més decisiva i negativa la política catalana, perquè sense autonomia financera no hi ha autèntica autonomia política. Per això, Jordi Pujol, arriscant-se a rebre la tòpica acusació de victimisme, s'ha vist en la indefugible obligació presidencial de denunciar el que considera política autonòmica regressiva del govern González.

Per al socialista Raimon Obiols, a risc de ser titllat de sucursalista, no es tracta d'una política autonòmica regressiva, sinó que tot plegat és una lamentable conseqüència de la històrica inèrcia centralista que cal esperar que un dia es trencarà. Les paraules comprensives d'Obiols envers Madrid es transformen en un llenguatge tan wagnerianament tremendista quan es refereix a la qüestió del govern Pujol que hi ha qui opina que resulta fins i tot contraproductiu per a les pròpies tesis socialistes.

Quasi res de nou, doncs. Per aquest motiu, cada vegada se sent com més irreversiblement necessari encetar un procés de reflexió sobre què es i on va això de la Catalunya autònoma. Què és i on va en un moment històric que té com a elements rellevants la consolidació de la democràcia a l'Estat espanyol; la crisi dels partits, a excepció del PSOE i de CiU; constants entrebancs al desenvolupament autonòmic, incloent-hi la desafortunada i polititzada querrel·la de Catalana; el creixent nacionalisme català entre els joves, segons seriosos estudis sociològics; la incorporació, a la CEE i a l'OTAN; l'inici de la recuperació econòmica a Occident, i, és clar, l'afer dels Jocs Olímpics. □

dia de debat afirmant: «Pujol fa servir un argument maniqueu dient que les coses bones es deuen al govern català i que totes les coses dolentes són culpa de Madrid», els mateixos arguments de sempre, doncs.

Fent servir un to força moderat, Obiols demanà una vegada més un «pacte institucional» a Catalunya, fonamentalment entre la Generalitat i els ajuntaments. La resposta va ser fulminant: Per al president, aquesta entesa ja existeix, i no cal cap canvi en l'orientació política del govern català.

Tan fàcil posà Obiols la cosa a Pujol, que aquest va dir que tots dos coincidien en l'opinió que el finançament autonòmic discrimina Catalunya. Argumentació que no va obtenir resposta, com si es confirmés allò que el president Pujol havia dit

en el seu discurs inicial, sobre el fet que les seves crítiques no anaven adreçades contra «cap dels diputats aquí presents. No vull entrar en polèmica amb vostès».

Per a alguns, aquestes paraules signifiquen que, una vegada més, Jordi Pujol només volia atacar «l'enemic exterior», mentre que, per a uns altres, el president ha posat en marxa el que ja es coneix com «l'esperit d'Olot», en referència a l'entrevista que va mantenir el 20 d'agost amb Pasqual Maragall i que, per a alguns, va concloure amb un pacte de distensió.

Els restants portaveus de l'oposició no van aportar tampoc gaire de nou en aquest debat, potser més preocupats per les conclusions o per l'ús que CiU pugui fer del que es digui en la